

SANCTI BERNARDI

ABBATIS-CLARÆ-VALLENSIS

OPERUM TOMUS SEXTUS

COMPLECTENS

Sermones Guerrici abbatis Igniacensis, S. Bernardi discipuli; GUIGONIS, Carthusiæ Majoris prioris quinti, epistolas, nec non varios auctores qui de sancti Bernardi vita et rebus gestis scripserunt Accessere Documenta quædam historica.

DE BEATO GUERRICO

ABBATE IGNIACENSI (1).

(D. TISSIER, *Bibliotheca Patrum Cisterc.*, t. I, in Exordio Magno Cisterciensi, dist. 3, capp. 7, 8.)

997-908 Sanctæ recordationis dominus Guerricus, quondam abbas Igniaci, dum adhuc sub disciplina beati Bernardi monachus esset in Clara-Valle, et regalibus sacræ doctrinæ uberibus lactaretur, haud de genere se tanti Patris filium moribus et vita probabat. Tanto siquidem sublimius arcem virtutis conscendere didicerat, quanto secretius magno Dei munere de incorruptionis titulo testimonio conscientie gloriabatur. Sicut enim hi quibus secreta tanti viri nosse datum fuerat, astruebant, immaculatam incorruptionis tunicam duce gratia usque ad exitum vitæ conservavit. Porro quantæ puritatis et integritatis fuerit vita et conversatio ejus, quamque purissimum devotionis thymtama quotidie Deo in ara cordis incenderat, Dominus gloriose et manifestis indicitiis declarare dignatus est. Succedente vero tempore venerabilis Guerricus factus abbas Igniaci, qualem se exhibuerit, quam strenue officium sibi commissum adimpleverit, non est nostra paritatis edicere. In hoc tamen nimis contristabatur, et se ipsum valde humiliabat, quod pene continue conventum fratrum deserere, et in infirmitorio jacere causa debilitatis suæ cogebatur; nec poterat ita fratribus suis exemplum quotidiani laboris præbere. Verum quidquid minus habebat de exercitio corporali, totum sinceræ pietatis affectus, et ardens in Deum devotio supplebat. Conqueritur ipse debilitatem et insufficientiam suam in quodam sermone, ita dicens: « Amici venerunt ad me de via: sed non habeo quod ponam ante illos. » Plans quam sanæ verborum doctrinæ fuerit, luculentissimi atque disertissimi et vere spirituales Sermones ejus, quos in solemnitatibus præcipuis in conventibus fratrum fecit, et a cantore ejusdem ecclesiæ excepti sunt, manifeste declarant.

Cum autem fidelis servus Domini Guerricus, fidelissima distributione conservis suis annona Domini sui dispersita, plenus dierum et virtutum transiturus esset de hoc mundo ad Patrem, tactus ægritudine, ipsiusque ægritudinis molestia ingravescente, ad extrema deductus est. Curiosius vero cunctos angulos conscientie suæ eo discutiente, ne quid forte esset quod perperam gestum et inemendatum districtum sibi Judicem offensum redderet, et malignis spiritibus occasionem calumniandi præberet, recordatus est libelli Sermonum, quem fecerat: simulque memoriæ occurrit, Patres statuisse, nullum absque generalis capituli licentia libros facere debere; et graviter ingemiscens convocatis fratribus dixit: « En, fratres, dum vestris profectibus inspicere, vestraque petitioni parere studui, crimen inobedientiæ, quod, testante sancto Samuele, quasi scelus idololatriæ est, incurri. Libellum nempe Sermonum, quem rogatu vestro dictavi, temerarie nimis absque capituli generalis licentia edere presumpsi. Quapropter quantoocius illum afferentes igne cremate, ne pro culpa inobedientiæ ultricibus gehennæ flammis tradar consumendus. » Dei vero providentia accidit ut jam in aliis quaternulis transcriptus esset liber, Deo aliquid melius pro nobis et in hoc aisonente: ne videlicet sancta Ecclesia ipsius, et præcipue Cisterciensis ordo tantæ eruditionis gratia privaretur. Mirabili namque temperamento ita litteralis scientiæ lepos in volumine illo tumet, et Christianæ simplicitatis humilitas sic in eo resplendet, ut non modo minime onerosus, verum etiam gratiosus valde sit legentibus. Porro ignitum eloquium Domini vehementer quod in Sermonibus illis invenitur, ita movet, afficit et accendit legentem, ut durissimus corde sit, qui non ex eorum lectione compunctus ad meliora proficere studeat.

(1) Hunc Belgam fuisse existimant, et quidem ex magistro scholæ Tornacensis canonicum, quem Bernardus anno 1131 ad se traxit. Factus est abbas igniaci, in diocesi Remensi, post Humbertum, vi-

rum eximie pietatis, de quo in Epistolis et in Sermonibus sancti Bernardi. Manricus Guerrici obitus circiter annum 1157 reponit. Ejus Sermones pariter, qua Bernardi, reverentia legi merentur.